

СТРІЧКА ЗА ТВОЇ ДУМКИ

— Як гадаєш, ми колись побачимо це місце знову? — запитую, коли ми з Хадсоном проходимо повз кампусу до кафе, де маємо зустрітися з Іден і Хізер.

Спершу ми обрали їдальню в університетському центрі, але в кафе готували смачнішу каву, і, гадаю, Хізер намагається вразити драконку.

— Звичайно, побачимо, — каже він і заспокійливо бере мене за руку. — Чому ти взагалі запитуєш?

Кидаю на нього погляд.

— Коли ми були в Королівстві тіней минулого разу, знадобилися роки, щоб знайти шлях у цей світ. *І я забула тебе.*

Провина через те, що я все забула, місяцями крутилася в закутках моєї свідомості, але тепер, коли до мене повернулися справжні спогади про наш час в Адарі, — це ніби удар у серце.

Усе, чого я хочу, — це розвернутися й піти додому. А там у тиші просто *порозмірковувати* над усім. Над тим, що хочу бути з Хадсоном. Перебираючи спогади, згадую, що змусило мене вперше закохатися в нього — зокрема, і ті його клятві пташині співи.

Відтоді, як ми повернулися, він місяцями тримав усе це всередині, а я й гадки не мала... Біль через це неможливо описати. Від цього в мене стискається

серце, і кожна частина мене перетворюється на відкриту рану. І все стає гірше, коли Хадсон сміється з мене і додає:

— Ти так кажеш, ніби це злочин.

— Відчувається, немов злочин, — відповідаю я, борючись зі сльозами, що аж печуть на очах.

Він стискає мою долоню, потирає пальцем обітну каблучку на підмізинному пальці моєї лівої руки.

— Я ж казав, я той хлопець, якому пощастило двічі закохати в себе дівчину. Я про це не шкодую.

— Поки що.

Він здіймає брову й глузливо позирає на мене своїми синіми очима.

— Це означає, що ти плануєш мене *розлюбити*? — запитує він. — Якщо так, мені ця частина плану не подобається.

— Звичайно, я цього не *планую*, — кажу йому з пирханням. — Але я також не планувала цього робити й минулого разу, коли ми покинули Королівство тіней. Трапляється всяке.

Не кажучи вже про те, що ми досі навіть не знаємо, чому я втратила спогади. Щойно вони повернулися, Хадсон припустив, що це може бути якось пов'язано з тією гігантською кількістю магії часових драконів, яка в мене поцілила, але я сумніваюсь.

— Що ж, тоді я буду тим хлопцем, який матиме честь тричі закохати в себе свою пару. У цьому світі трапляються й гірші речі.

— Ага, минулого разу це так добре спрацювало, — хитаю головою. — Повірити не можу, як я...

— Агов! — він перебиває мене й обіймає просто на залюдненому тротуарі, біля аптеки* і мого улюбленого

* В оригіналі *drugstore* — заклад, де, крім ліків, зазвичай продають косметичні товари, канцприладдя, цигарки тощо. — Тут і далі — прим. пер., якщо не зазнач. ін.

закладу з рибними тако. — Минулого разу все справді добре спрацювало. Ми ж тут, чи не так?

— Зараз, — відповідаю я. — Ми *зараз* тут, — але ми змарнували багато місяців, коли були відсутні. Багато болю, багато страждання, багато горя. Хіба варто дивуватися, чому я щиро волюю, щоб ніхто з нас знову не пройшов через це?

— *Зараз* — це все, що має значення. Ти — моя пара. Ти завжди будеш моєю парою, а я завжди кохатиму тебе. Як можна інакше? — його очі зблискують, коли він додає: — Агов! «Я крізь час пройшов до тебе, Грейс. Я кохаю тебе. Завжди кохав». І завжди кохатиму.

Це смішно, але навіть знаючи, що він цитує героя одного з наших улюблених фільмів з часу, проведеного в його псевдолігві, це не заважає моєму серцю розтанути. Проте розтопити моє серце — як і решту мене — ніколи не було проблемою для Хадсона. Навіть на самому початку. Але це також не заважає мені трохи пограти йому на нервах.

— Дзвонив Джеймс Камерон. Просив повернути його репліку.

Він сміється.

— Вловила, так?

— Те, що ти мене щойно *протермінаторив*? Ага, вловила.

— Не моя провина, що в тому фільмі стільки чудових реплік.

— Ні, але твоя безумовна й незмінна любов до фільму — *цілковито* твоя провина, — беру його руку й тягну за собою в аптеку.

— Що тут скажеш? Я романтик у серці, — він роззирається навколо. — Що ми тут робимо?

— Зазирнемо в секцію для пакування подарунків. Хочу подивитися, чи мають вони блискучі стрічки, — відповідаю я і веду його вглиб крамниці.

Я не думала, що це можливо, зважаючи на те, як він дивився на мене, коли я сказала, що пам'ятаю все, що сталося в Королівстві тіней, але погляд Хадсона стає ще ніжнішим.

— Ти хочеш спакувати їй більше стрічок?

Його голос такий самий шорсткий, як і моє зболене серце, коли ми обоє пригадуємо крихітну умбру, яку він любив, як дочку. Ту, яка пожертвувала своїм життям, щоб урятувати його. Ні, вона не померла. Я мушу вірити, що вона десь там, чекає, коли Хадсон знову її знайде.

— Не треба тут мені розкисати. Це чистий егоїзм з мого боку, — кажу я, кашлянувши, щоб прочистити горло, яке раптом стиснулося. Я беру товстий рулон блискучої золотистої стрічки й роздивляюся її. — Я маю сподобатися Туманці.

— Ти їй подобаєшся.

Я відриваюся від розглядання й роздумів, яку стрічку брати — червону з блискітками чи лискучу рожеву, — і кидаю на нього погляд, ніби кажучи: «жартуєш?». Тоді він поспіхом забирає обидва рулони стрічки і йде до найближчого касового апарату.

— Може, подобаєшся, — дорогою до каси самообслуговування, він зупиняється, щоб узяти коробку вишневих поп-тартс з вітрини із закусками.

— «Може, подобаєшся» — це відверта брехня, — кажу я й дістаю кредитку, щоб розрахуватися.

Але Хадсон, як завжди, мене випереджає, прикладаючи свою чорну картку від *American Express*. Я беру покупки, кладу собі в наплічник, і ми виходимо з крамниці. Він більше нічого не каже, поки ми йдемо, але тримає мою руку, ніби рятувальний трос.

Я розмірковую: можливо, він хвилюється через цю мандрівку більше, ніж показує, але перш ніж встигаю запитати, він бурмоче:

— Вона буде там, чи не так?

— Буде, — відповідаю я, міцніше стискаючи його руку. — Ми її знайдемо, Хадсоне. Почнемо з ферми. А якщо її там немає, шукатимемо далі, поки не з'ясуємо, де вона. Туманка там. Просто чекає, коли ти знову знайдеш її. І ми це зробимо. Обіцяю.

Він киває, але я бачу, що він досі хвилюється. І я його не звинувачую. Туманка мене недолюбувала, але вона не могла не подібатися мені хоча б тому, що вона обожнювала цього хлопця, який ніколи не знав любові, але заслуговував на неї. А тепер, коли я пам'ятаю Королівство тіней і все, що там сталося, її відсутність болісно діє на мене. Не можу навіть уявити, як почувався Хадсон усі ці місяці.

— Агов, — кажу йому й заводжу нас у нішу між будівлями. — Послухай мене. Ми знайдемо ту кумедну маленьку умбру.

Я намагаюся вкласти в погляд якомога більше впевненості, сподіваюся, що страх, що Туманка не вижила, похований так глибоко, що Хадсон його не бачить. Бо хоча ми знаємо, що полум'я часових драконів відновлює часоплин і відсилає тих, хто зайшов у Королівство тіней, до миті перед тим, як вони зайшли до Норомару... я й гадки не маю, що сталося б з істотою, яка там народилася.

Відкидаю будь-яку думку, що Туманка зникла назавжди, й утримую погляд Хадсона, змушую його повірити мені, що з умброю все гаразд.

Коли кутики його очей примружуються, а легка усмішка з'являється на його вустах, я повільно видихаю з полегшенням. Він хитає головою.

— Вона справді кумедна, чи не так?

— Дуже кумедна. І якщо вона захоче повернутися сюди з нами, нам також доведеться знайти спосіб привести її.

— А що ми робитимемо, коли приведемо її сюди? Вона не зовсім вписується.

— Ховатимемо її, звичайно. Як Ліло і Стіч — але набагато ліпше.

Він сміється саме так, як я хотіла, але досі бачу бен-тегу, що затрималася в його очах. Вона мене вбиває. Хадсон стільки для мене зробив, завжди піклувався, щоб я була в безпеці, навіть у найгірших ситуаціях, і майже ніколи не просив нічого для себе. Це одна річ, якої він потребує, — знати, що Туманка жива й здорова. Я переверну весь світ, щоб переконатися, що це так і є, щоб Хадсон був щасливим.

Він дивиться на мене, його погляд шукає в моєму підтвердженні, що все буде добре, навіть не усвідомлюючи цього.

— Я кохаю тебе, Грейс.

— Крізь час. Знаю, — дражню я.

— Крізь усе, — відказує, і він ніколи не здавався більш серйозним.

— Я також тебе кохаю, — схиляюся і цілую його, насолоджуючись відчуттям, що поширюється моїм тілом тієї миті, коли наші уста торкаються. — Попри все.

Він притискається до мене, щоб міцніше поцілувати, і я дозволяю йому, тому що обожнюю його цілунки, я шаленію від них. А також тому, що втрачаю тяму тієї самої миті, коли він шкрябає іклом по моїй нижній губі.

Уздовж хребта пробігає тремтіння, і мої пальці стискають його сорочку, коли я віддаюся цьому ще на кілька секунд.

Тоді змушую себе відступити, хоча мені найбільше хочеться затягнути Хадсона додому й показати йому свої пустотливі шляхи. Або навпаки.

Але ми маємо завдання, і на нас розраховують люди, тому всміхаюся до нього й кажу:

— Потрібно йти. Хізер та Іден чекають.

Він киває, потім нахилиється вперед і ще раз кусає мою нижню губу. Я майже посилаю все до біса. Вони вже стільки чекали — можуть почекати ще трішки.

Але тоді я пригадую Туманку, Мехі та все інше, про що нам потрібно подбати. Я тягнуся за Хадсоною долонею.

— Ходімо, — кажу йому.

Він закочує очі, але не сперечається, і ми повертаємося на людну вулицю. Пройшли лише квартал-два, як Хадсон раптом зупиняється і стає переді мною. Бачу, що його плечі напружуються.

— Що сталося? — запитую і намагаюся зазирнути за нього, поки моє серце гукає в грудях.

Але він надто зайнятий тим, що роздивляється ділянку навколо, щоб відповісти.

— Хадсоне? — запитую я, коли минає кілька секунд, а він не послаблює пильність і не змінює пози.

— Вибач, — каже він, зрештою, відступаючи. — Мені здалося, що я щось побачив.

— Що? — я дивлюся в обидва кінці вулиці й роблю кілька заспокійливих подихів. За крамницею з морозивом стоїть кілька студентів в університетських светрах, чоловіки й жінки в діловому вбранні поспішають на роботу і з неї, мама у візочку везе дитину — і це все. Принаймні з того, що я бачу.

— Не знаю. Я просто... — він хитає головою і знову бере мене за руку. — Нічого.

— Напевно, — погоджуюсь я, коли ми продовжуємо йти, але не можу стриматися, щоб не озирнутися про всяк випадок.

Коли ми переходимо через вулицю, Хадсон запитує:

— Ми ж насправді не дозволимо Хізер іти з нами, чи не так? Адже вона — людина.

— Гей! — кривлюся. — Не кажи так, ніби це вкрай погана річ. Я багато років була людиною.